

Arrest

nr. 250 088 van 26 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 15 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat A. LOOBUYCK, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 13 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 11 februari 2020. Ook zijn echtgenote dient op 13 juni 2019 een beschermingsverzoek in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 12 maart 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Salvadoraanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in San Salvador. U woonde sinds uw drie of vier jaar in Santa Tecla op verschillende adressen. U ging samenwonen met uw vrouw, Z.A.F.R.(...) (...), toen ze zwanger was van uw eerste kind in 2014. U heeft al een dochter uit een eerste relatie die samen met haar moeder in Mexico woont. Met uw echtgenote heeft u twee kinderen: M.E.(...) en F.A.(...) (...). U woonde samen in het huis van uw schoonouders. Uw schoonvader is een hooggeplaatst politieagent.

Op 2 november 2017 merkte uw schoonvader personen op rond het huis. Hij belde zijn baas en schreef de nummerplaat op van de taxi waar de verdachte personen instapten. Er werd een onderzoek gevoerd en men kon achterhalen wie de verdachte personen waren. Het bleken bendeleden te zijn die het plan hadden om uw schoonvader en mogelijks nog andere politieagenten te doden. U besliste om samen met uw vrouw in een ander huis te gaan wonen. Uw schoonouders verhuisden ook en kregen politiebescherming.

Op 3 mei 2019 kwam uw vrouw terug van haar werk toen ze benaderd werd door drie mannen met een bivakmuts aan. Ze kenden haar naam en wisten dat ze de dochter van een politieagent is. Ze hadden informatie over uw gezin. Ze bedreigden uw vrouw en zeiden haar dat ze 24 uur had om het huis te verlaten. U ging met u vrouw en kinderen bij uw nichten logeren. De volgende dag diende uw vrouw een klacht in en vroeg ze om bescherming. Na tien of veertien dagen kreeg u te horen dat u geen bescherming zou krijgen. U besliste om het land te verlaten.

Uw partner vreest dat de kinderen bij terugkeer ook slachtoffer zouden worden van het algemeen geweld in El Salvador.

Op 4 juni 2019 reisde u met het vliegtuig naar België waar u op 5 juni aankwam. U diende op 13 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: de paspoorten van u en uw gezinsleden, de reisdocumenten, de identiteitskaarten van u en uw vrouw, de CV van uw schoonvader, de klacht van uw schoonvader en de klacht die uw vrouw neerlegde.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst kan volledigheidshalve worden opgemerkt dat uw profiel als schoonzoon van een politieagent op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De vader van uw echtgenote is ondercommissaris bij de politie en zet zich actief in voor de strijd tegen de bendes (CGVS 1917775, p. 10). De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u slechts in beperkte mate op de hoogte bent van het werk van uw schoonvader. U weet niet wanneer hij begon met zijn werk als politieagent of waarom hij voor die job koos en u weet niet wat zijn huidige functie is (CGVS 1917775, p. 12-13). Dat u niet

meer op de hoogte bent van de job van uw schoonvader, die de oorzaak zou zijn van uw problemen, brengt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in het gedrang. Te meer omdat u echtgenote hier wel van op de hoogte is en u dit dus eenvoudig met haar kon bespreken (CGVS 1917775B, p. 10-11).

Verder moet hierover worden opgemerkt dat u een incident aanhaalde waarbij uw schoonvader op 2 november 2017 benaderd werd door bendeleden. Hij kon de aanval afwenden en na politieonderzoek bleek dat hij persoonlijk gevisieerd werd omwille van zijn werk (CGVS 1917775, p. 9 en p. 12). Hierna verhuisden zowel u met uw echtgenote en uw schoonouders naar andere locaties. Uw schoonvader kreeg politiebescherming en u kon gedurende bijna drie jaar zonder problemen in uw woning wonen (CGVS 1917775, p. 15). Uit deze verklaringen blijkt niet dat u en uw gezin persoonlijk gevisieerd werden door de bende. Bovendien blijkt uit uw probleemloze verblijf in uw ander huis na deze gebeurtenissen dat dit probleem niet actueel is. Dit element volstaat bijgevolg niet om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Bovendien reisde u in 2017 naar Honduras voor uw huwelijksreis en in 2018 naar Guatemala. Na deze reizen keerde u probleemloos terug naar uw woonplaats in El Salvador (CGVS 1917775, p. 9-10). Dat u telkens vrijwillig terugkeerde naar de plaats waar uw leven in gevaar zou zijn, wijst er op dat het risico dat u vreesde te lopen naar aanleiding van dit incident, weinig aannemelijk is. Meer nog, u plande om opnieuw op reis te gaan in 2019 en vroeg daarom in maart 2019 paspoorten aan voor de kinderen (CGVS 1917775, p. 10).

U verklaarde nog dat uw echtgenote op 3 mei 2019 benaderd werd door bendeleden. Ze hadden informatie over uw gezin en wisten dat uw echtgenote de dochter van een politieagent is. Ze gaven u 24 uur om het huis te verlaten (CGVS 1917775, p. 11). Het is weinig aannemelijk dat de bende drie jaar zou wachten om uw echtgenote te viseren omwille van haar vader. Bovendien haalde u zelf een hypothese aan waarin u stelde dat de bende uw vrouw weg wil uit hun territorium omdat ze als dochter van een politieagent te veel aandacht zou trekken van de autoriteiten, waardoor de bende moeilijk de controle over de regio zouden kunnen nemen. Volgens u wilden ze haar niet vermoorden, maar enkel naar een andere regio doen verhuizen (CGVS 1917775, p. 15). Uit deze verklaringen blijkt niet dat u en uw echtgenote een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade liepen.

Het moet verder worden opgemerkt dat u na dit incident nog ongeveer een maand in El Salvador bleef wonen zonder problemen te ondervinden. U trok in bij uw nichten in Santa Tecla en ging nog steeds dagelijks naar uw werk (CGVS 1917775, p. 13). U leidde dus geenszins een ondergedoken leven. . Gevraagd waarom u nog een maand wachtte vooraleer te vertrekken, antwoordde u dat u bij de politie ging vragen om bescherming maar dat het enkele dagen duurde eer u een negatief antwoord kreeg (CGVS 1917775, p. 13-14). Dit klaart echter niet uit waarom u pas op 4 juni 2019 het land verliet, te meer gezien uit uw verklaringen blijkt dat uw gezin al eerder over de nodige documenten beschikte (CGVS 1917775, p. 9-10).

Bovendien verklaarde uw echtgenote nog dat haar broer na uw vertrek alleen wilde gaan wonen en bedreigd werd door de bendes omwille van het werk van zijn vader. Hij keerde daarop terug naar het huis van zijn ouders, dat politiebewaking krijgt (CGVS 1917775B, p. 11). Uw echtgenote heeft echter weinig informatie over deze bedreigingen tegen uw broer. Gevraagd waarom ze niet om meer informatie vroeg bij haar ouders en broer, met wie ze vaak contact heeft, antwoordde ze dat haar vader zei dat ze zich moet focussen op de plaats waar ze nu is (CGVS 1917775, p. 12). Ook u heeft weinig informatie over wat er gebeurde met uw schoonbroer na uw vertrek uit El Salvador (CGVS 1917775, p. 13-14). Dat u en uw echtgenote niet meer moeite deden om op te hoogte te blijven van de problemen van uw schoonbroer, die erg gelijkaardig zijn aan uw eigen problemen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Tenslotte verklaarden u en uw partner nog dat u vreest dat uw kinderen iets zou overkomen door het geweld in El Salvador (CGVS 1917775, p. 16 en CGVS 1917775B, p. 14). Uit deze verklaringen kan niet afgeleid worden dat uw kinderen persoonlijk gevisieerd zou worden door het geweld in El Salvador. Hieronder blijkt bovendien dat de veiligheidssituatie in El Salvador niet noopt tot de toekenning van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Ook de documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. U legde de identiteitskaarten van u en uw echtgenote neer, de paspoorten van u, uw echtgenote en uw kinderen en uw huwelijksakte. Uit deze documenten kunnen hoogstens uw nationaliteit, identiteit en herkomst

afgeleid worden, die hier niet betwist worden. De reisdocumenten die u meebracht ondersteunen uw verklaringen over uw reisroute, waarover hier geen twijfel bestaat.

Daarnaast legde u de klacht neer van uw schoonvader en die van uw partner. Het wordt hier niet betwist dat uw schoonvader dit incident meemaakte en hierover klacht indiende. Uit uw verklaringen over deze gebeurtenis kon echter geen nood aan internationale bescherming in uw hoofd worden afgeleid (cfr. supra). Over de klacht die uw vrouw neerlegde moet worden opgemerkt dat die opgemaakt is op 3 mei 2019 om 18u. Uw partner verklaarde echter dat ze de dag na het incident, dus op 4 mei 2019, 's ochtend een klacht ging indienen. Deze tegenstrijdigheid ondermijnt de bewijswaarde van dit document, en doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen. De CV van uw schoonvader kan hoogstens aantonen dat hij politieagent is, wat hier niet ter discussie staat. Het profiel van uw schoonvader volstaat echter niet om in uw hoofd een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken, zo blijkt hierboven.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïncorporeerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïncorporeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. Ten aanzien van verzoekers echtgenote wordt op 12 maart 2020 eveneens een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat hiertegen werd ingediend is gekend onder rolnummer 246 027.

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker gaat niet akkoord met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Verzoeker wijst verder op de (humanitaire) situatie in El Salvador. Hij geeft in dit verband aan dat het rapport van de verwerende partij verouderd is en achterhaald. Hij citeert uit landeninformatie van november 2019. Verzoeker werpt tevens op dat rekening moet worden gehouden met de gevolgen te wijten aan de COVID-19-pandemie, onder meer op socio-economisch vlak. Hij vreest dat hij geen werk zal hebben en hij niet de noodzakelijke zorgen zal kunnen krijgen indien hij en/of zijn partner besmet geraken met deze ziekte.

Verzoeker voegt geen stukken toe ter ondersteuning van het verzoekschrift.

3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 20 januari 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus *"El Salvador: Retour au pays des ressortissants"* van 17 december 2020;
- COI Focus *"El Salvador: Situation sécuritaire"* van 12 oktober 2020;
- UNHCR *"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador"* van maart 2016.

3.2. Verzoeker maakt op 28 januari 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over samen met een fotokopie van een vertrouwelijk document overgemaakt aan de schoonvader van verzoeker waarin de politieagenten en militairen worden gewaarschuwd dat verhoogd bendegeweld zich tegen hen en tegen hun familie zou kunnen manifesteren en waarin ze worden aangemaand voorzichtig te zijn.

Verzoeker citeert in deze aanvullende nota eveneens uit het UK Home Office rapport *"Country Policy and Information Note El Salvador: Gangs"* van februari 2020.

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoeker en zijn echtgenote verklaren dat ze in El Salvador worden geïsoleerd door bendes omdat hun (schoon)vader ondercommissaris is bij de politie en zich actief inzet voor de strijd tegen de bendes. Daarnaast vrezen zij dat hun kinderen bij terugkeer ook slachtoffer zouden kunnen worden van het algemeen geweld in El Salvador.

4.2. Met betrekking tot de verschillende documenten die verzoeker in het kader van zijn beschermingsverzoek heeft voorgelegd (AD CGVS, map met documenten), wijst de Raad op wat volgt.

De identiteitskaarten, de paspoorten en de huwelijksakte tonen de nationaliteit, identiteit en herkomst aan van verzoeker, zijn echtgenote en hun kinderen. De reisdocumenten ondersteunen verzoekers verklaringen over zijn reisroute. Het CV van zijn schoonvader kan aantonen dat hij politieagent is. Deze elementen staan niet ter discussie.

Uit het politieverlag van zijn schoonvader blijkt dat hij op 2 november 2016 bij het verlaten van zijn woning verdachte personen gesignaleerd heeft. Daarop ondernam hij actie waardoor hij de aanval kon afwenden. Politieonderzoek toonde aan dat het ging om een vergeldingsactie omwille van de gevoerde politieacties tegen de bendes. Omdat bendeleden erin geslaagd waren hem te lokaliseren, is hij samen met zijn gezin verhuisd.

Dit incident wordt op zich niet betwist. Hieruit kunnen evenwel op geen enkele wijze de door verzoeker voorgehouden persoonlijke en actuele problemen met bendeleden worden afgeleid.

Over de klacht die verzoekers echtgenote neerlegde, wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat uit deze klacht blijkt dat die opgemaakt is op 3 mei 2019 om 18 uur terwijl zijn echtgenote verklaarde dat zij de dag na het incident, dus op 4 mei 2019, 's ochtend een klacht ging indienen.

Verzoeker laat in het verzoekschrift evenwel gelden dat dit stuk verkeerd werd vertaald nu duidelijk blijkt dat de klacht werd neergelegd op 4 mei omtrent de feiten van 3 mei rond 18 uur. Op vraag van de voorzitter verduidelijkt de tolk ter terechtzitting de mogelijke vertalingen van de term *"hecho fecha"* die figureert op de klacht van 2019.

De Raad stelt vast dat het voorgelegd stuk inderdaad foutief werd geïnterpreteerd door de verwerende partij. In het hoofdgeding van de klacht wordt duidelijk gesteld dat de aangifte werd gedaan op 4 mei 2019 om 9 uur (*"Fecha de recibido el aviso"*, correct vertaald als "datum waarop de aangifte wordt gedaan"). Verder in de klacht staat *"Fecha hecho: 03/05/2019 Hora 18:00"*. Dit werd door de verwerende partij

vertaald als “opgemaakt op”, maar kan volgens de tolk ter terechtzitting ook slaan op de datum van de gebeurde feiten, “datum feit”. Dit blijkt ook uit de samenvatting van de feiten daar het incident in kwestie door de aangever, verzoekers echtgenote, wordt gesitueerd op 3 mei 2019 rond 18 uur. Gelet op deze bevindingen kan de commissaris-generaal niet worden gevolgd waar hij stelt dat deze tegenstrijdigheid de bewijswaarde van dit document ondermijnt.

Los daarvan moet worden opgemerkt dat de klacht van verzoekers echtgenote is opgesteld op basis van haar verklaringen. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Verzoeker brengt geen documenten bij met betrekking tot het verdere verloop van deze klacht of het resultaat ervan noch enige andere informatie over de verdere opvolging. Aldus blijkt niet dat haar klacht inhoudelijk werd onderzocht en bevestigd door de instantie die ze noteerde. Derhalve kan er slechts een geringe bewijswaarde aan deze klacht worden toegekend.

Het document van 25 april 2020 overgemaakt aan verzoekers schoonvader waarin de politieagenten en militairen worden gewaarschuwd dat verhoogd bendegegeweld zich tegen hen en tegen hun familie zou kunnen manifesteren en waarin ze worden aangemaand voorzichtig te zijn, betreft een onduidelijke fotokopie. De stempel erop is niet leesbaar. Gezien fotokopieën met eenvoudig knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren zijn, geniet dit document slechts relatieve bewijswaarde. Daarnaast dient vastgesteld dat de inhoud ervan louter algemeen van aard is en geen betrekking heeft op verzoekers persoonlijke situatie. Hij maakt met dit document op zich dan ook niet aannemelijk dat hij en zijn gezin persoonlijk worden gevisereerd door bendeleden in El Salvador.

Hoewel verzoeker zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken op zich niet volstaan om verzoekers vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

4.3. Uit de objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle uitoefenen. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus “*El Salvador: Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020, p. 6; UNHCR guidelines).

Het aanwezige geweld komt voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus 12 oktober 2020, p. 6-9).

De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals: personen die zich tegen de bendes verzetten en personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing, informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten, familieleden van de voorgaande profielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.). Verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen moeten met verhoogde aandacht worden onderzocht.

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker valt onder een bepaald profiel niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (“*may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case*”).

Het is aan verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel persoonlijk en werkelijk dreigt te worden vervolgd of geïsoleerd bij een terugkeer naar El Salvador. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten verzoekers individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador.

De Raad wijst erop dat niet wordt betwist dat verzoeker de schoonzoon is van een politieagent. Zoals hierna zal blijken, blijft verzoeker evenwel in gebreke om ten gevolge hiervan een actueel, individueel en persoonlijk risico aannemelijk te maken.

4.4. Vooreerst blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker slechts in beperkte mate op de hoogte is van het werk van zijn schoonvader. In de bestreden beslissing wordt terecht opgemerkt dat verzoeker niet weet wanneer hij begon met zijn werk als politieagent en hij zeer algemeen bleef over wat zijn job inhield. Hij weet zelfs niet wat de huidige functie van zijn schoonvader is (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 11 februari 2020, p. 12-13). Dat hij niet meer op de hoogte is van het werk van zijn schoonvader, is niet ernstig te noemen en relativiseert het beweerde risico dat hij om deze reden zou lopen. Het werk van zijn schoonvader zou immers de oorzaak zijn van zijn problemen en de reden waarom hij zijn land van herkomst heeft verlaten. Van verzoeker kan dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij hiervan beter op de hoogte zou zijn, te meer omdat zijn echtgenote hier wel van op de hoogte is hij dit dus eenvoudig met haar kon bespreken (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud Z.A.F.R., p. 10-11).

Verzoeker haalt een incident aan waarbij zijn schoonvader op 2 november 2016 werd benaderd door bendeleden omwille van zijn werk. Op het moment van deze feiten woonde verzoeker samen met zijn echtgenote in het huis van zijn schoonouders in de stad Santa Tecla, hoofdstad van het departement La Libertad. Zijn schoonvader kon de aanval evenwel afwenden en er volgde een politieonderzoek. Hierna besloten verzoeker en zijn echtgenote te verhuizen en alleen te gaan wonen. Zij verhuisden binnen dezelfde stad Santa Tecla. Ook zijn schoonouders verhuisden naar een andere locatie, met name naar Antiguo Cuscatlan, een andere gemeente in het departement La Libertad, waar zij politiebescherming kregen (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 11 februari 2020, p. 5, 10-11). Verzoeker kon met zijn echtgenote gedurende bijna drie jaar zonder problemen in hun woning wonen, hoewel hun verhuizing binnen dezelfde stad Santa Tecla gebeurde (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 11 februari 2020, p. 5, 11, 15). Uit deze verklaringen blijkt niet dat verzoeker en zijn gezin persoonlijk werden geïsoleerd door de bende. Bovendien blijkt uit hun probleemloze verblijf in hun ander huis na deze gebeurtenissen dat dit probleem niet actueel is.

Deze vaststellingen worden versterkt door het feit dat verzoeker en zijn echtgenote in 2017 naar Honduras reisden voor hun huwelijksreis en in 2018 naar Guatemala. Na deze reizen keerden zij probleemloos terug naar hun woonplaats in El Salvador (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 11 februari 2020, p. 9-10). Dat zij telkens vrijwillig terugkeerden naar de plaats waar hun leven in gevaar zou zijn, relativiseert het risico dat zij vreesden te lopen naar aanleiding van dit incident. De bewering dat zij dachten dat de toestand onder controle was en hun problemen achter de rug waren, is weinig ernstig en doet hieraan geen afbreuk.

Het relaas omtrent het incident van 2 november 2016 volstaat bijgevolg niet om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

4.5. Verzoeker verklaarde verder dat zijn echtgenote op 3 mei 2019 werd benaderd door bendeleden. Ze hadden informatie over hun gezin en wisten dat zijn echtgenote de dochter van een politieagent is. Ze gaven hen 24 uur om het huis te verlaten (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 11 februari 2020, p. 11). Gelet op de reputatie en werkwijzen van bendes zoals deze blijkt uit de beschikbare landeninformatie (zie COI Focus 12 oktober 2020), acht de Raad het echter niet aannemelijk dat deze bendeleden bijna drie jaar zouden wachten om zijn echtgenote te viseren omwille van haar vader. Waar verzoeker heden in het verzoekschrift opmerkt dat dit niet vreemd is omdat het om een andere locatie en andere bendes ging, spreekt hij echter zijn eerdere verklaringen en die van zijn echtgenote bij het CGVS tegen, waar zij deze bedreiging duidelijk linken aan het incident in 2016: *“er is zeker een verband”* (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 11 februari 2020, p. 15; notities persoonlijk onderhoud Z.A.F.R., p. 13). Dat verzoeker verkeerd zou zijn begrepen, zoals hij aanvoert in zijn verzoekschrift, mist dan ook feitelijke grondslag. Bovendien, aangezien verzoeker binnen dezelfde stad Santa Tecla verhuisde, kan hij moeilijk voorhouden dat het om een andere locatie ging, alleszins licht hij niet toe wat hij bedoelt met *“een andere locatie”*. Overigens formuleert verzoeker een andere versie ter

terechtzitting en stelt hij dat het om dezelfde bende ging, maar niet om dezelfde personen. Wat er ook van zij, hiermee maakt verzoeker nog niet aannemelijk dat de bendeleden drie jaar zouden wachten om zijn echtgenote te viseren voor een incident waar zij in wezen niet rechtstreeks bij betrokken waren.

Verder haalde verzoeker een hypothese aan waarin hij stelde dat de bende zijn vrouw weg wilde uit hun territorium omdat ze als dochter van een politieagent te veel aandacht zou trekken van de autoriteiten, waardoor de bende moeilijk de controle over de regio zouden kunnen nemen. Volgens hem wilden ze haar niet vermoorden, maar enkel naar een andere regio doen verhuizen (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 11 februari 2020, p. 15). Zijn echtgenote haalde eenzelfde hypothese aan (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud Z.A.F.R., p. 13). Uit deze verklaringen blijkt alleszins niet, in zoverre geloof kan worden gehecht aan het incident van 3 mei 2019, dat hij en zijn echtgenote een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade liepen.

Dit blijkt eens te meer nu verzoeker en zijn echtgenote na dit incident nog ongeveer een maand in El Salvador bleven wonen zonder problemen te ondervinden.

Ze trokken in bij zijn nichten in Santa Tecla en ze gingen, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt voorgehouden, nog steeds frequent naar hun werk. Zo verklaarde verzoeker: *“We veranderden van voertuig en mijn nichten hadden ook wagens en zo brachten ze ons naar het werk. We konden onze wagens niet verkopen, we hadden te weinig tijd, ze staan nog in San Salvador. We gingen met andere wagens naar het werk de laatste dagen”* (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 11 februari 2020, p. 15, eigen onderlijning). Zijn echtgenote gaf aan: *“Nee maar wat ik wel deed was samen met mijn man als we gingen werken, de ene dag via route a en terug via route b of ik ging met zijn auto werken en hij met de mijne en de dag erna omgekeerd of de nichten voerden ons naar het werk. We gebruikten allerlei soorten alternatieven.”* (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud Z.A.F.R., p. 13, eigen onderlijning).

Deze verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar.

Nergens verklaarden zij dat verzoeker na het incident van 3 mei maar vier keer naar zijn werk is geweest en dat zijn echtgenote stopte met haar werkzaamheden op 3 mei en altijd binnen bleef, noch kan dit worden afgeleid uit bovenstaande verklaringen. Dat verwerende partij op geen enkel ogenblik heeft doorgevraagd naar deze feiten, is weinig ernstig te noemen. Verzoeker is immers zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en het is niet aan de protection officer om het gehoor te ‘sturen’. Er kan dan ook niet worden begrepen waarom hij in het thans voorliggende verzoekschrift stelt betreurd te zijn omdat hij het voorgaande niet specifiek kon uiteenzetten. Hetzelfde kan worden gezegd waar verzoeker in het verzoekschrift aanhaalt dat zijn echtgenote op 13 mei, toen zij op weg was naar het werk om haar baas te melden dat zij geen politiebescherming kreeg, werd achtervolgd door een auto op weg naar huis. De ongefundeerde kritiek dat dit incident niet aan bod is gekomen omdat verwerende partij voortdurend op niet-relevante zaken focuste, acht de Raad allerminst ernstig. Verzoeker en zijn echtgenote werd gevraagd of zij nog problemen kenden na het incident van 3 mei, waarbij zij duidelijk antwoordden dat er zich geen incidenten meer hebben voorgedaan (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 11 februari 2020, p. 15; notities persoonlijk onderhoud Z.A.F.R., p. 13). De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie betreft niet meer dan blote post factum beweringen en wordt door de Raad niet aangenomen.

Voorgaande toont dus genoegzaam aan dat verzoeker noch zijn echtgenote een ondergedoken leven leiden. Dergelijke houding stemt niet overeen met de door hen voorgehouden vrees. De beweringen dat ze hen niet vonden omdat ze bij familie van verzoeker verbleven en ze telkens een andere route gebruikten om naar het werk te gaan, doen hieraan geen afbreuk.

Daarenboven, indien verzoeker en zijn echtgenote zich daadwerkelijk bedreigd voelden, kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij reeds eerder het initiatief zouden genomen hebben om het land te verlaten. Gevraagd waarom ze nog een maand wachtten vooraleer te vertrekken, antwoordde verzoeker dat ze naar de politie gingen vragen om bescherming maar dat het enkele dagen duurde eer zij een negatief antwoord kregen. Twee à drie dagen na het weigeren van de politiebescherming kochten ze tickets voor twee weken later; de tickets voor een week eerder waren heel duur daar het hoogseizoen was (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 11 februari 2020, p. 15). Gezien de ernst van de door verzoeker beweerde bedreigingen mag redelijkerwijs worden verwacht dat zij alle middelen inzetten om zichzelf onmiddellijk in veiligheid te brengen, zonder dat ‘duurdere tickets’ daarbij een criterium zijn, te meer gezien uit zijn verklaringen blijkt dat zijn gezin al eerder over de nodige reisdocumenten beschikte (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 11 februari 2020, p. 9-10). Deze houding relativeert verzoekers nood aan internationale bescherming.

Ook de onwetendheid van verzoeker en zijn echtgenote omtrent de beweerde problemen die hun (schoon)broer heeft gekend na hun vertrek, wijst die richting uit. Zo weten ze enkel dat hij werd bedreigd en hij omwille hiervan opnieuw bij zijn ouders woont, maar kunnen ze de omstandigheden hierover niet nader specificeren. Verzoekers echtgenote heeft nochtans nog vaak contact met haar ouders en broer in El Salvador (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud Z.A.F.R., p. 6, 12). Dat zij niet meer moeite deden om op te hoogte te blijven van de problemen van hun (schoon)broer, die erg gelijkaardig zijn aan hun eigen problemen, ondermijnt de geloofwaardigheid, minstens de ernst van hun asielmotieven.

4.6. Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoeksters individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie over El Salvador, oordeelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker er niet in slaagt om een vrees voor vervolging aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade.

4.7. In zoverre verzoeker en zijn echtgenote vrezen dat hun kinderen iets zouden overkomen door het geweld in El Salvador, maken zij met dergelijke algemeenheden niet concreet aannemelijk dat hun kinderen persoonlijk vervolgd of geïsoleerd zouden worden door het geweld in El Salvador.

4.8. Waar verzoeker de socio-economische situatie in El Salvador aankaart en de moeilijkheden om er werk te vinden, stelt de Raad vooreerst vast dat deze problematiek in beginsel geen uitstaans heeft met één van de vijf vervolgingsgronden in het Vluchtelingenverdrag waarnaar artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet verwijst. De problematiek wordt dan ook onderzocht in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In dit verband wijst de Raad erop dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat "vervolgning in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)"

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

"In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd."

(HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de socio-economische en humanitaire situatie in El Salvador werd veroorzaakt

door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, maar eerder het gevolg is van economische oorzaken.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar El Salvador op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Uit zijn verklaringen blijkt bovendien dat zowel hij als zijn echtgenote tot hun vertrek uit El Salvador werkzaam waren. Verzoeker had een juwelierszaak en werkte daarnaast ook in outsourcing (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 11 februari 2020, p. 8); verzoekster werkte in een bank en bediende de klanten (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 11 februari 2020, p. 9; notities persoonlijk onderhoud Z.A.F.R., 7). Zij hadden tevens twee auto's (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 11 februari 2020, p. 8; notities persoonlijk onderhoud Z.A.F.R., 6).

Waar verzoeker verwijst naar de impact van de COVID-19-pandemie op het leven in El Salvador en een vrees aanhaalt om te worden besmet met het coronavirus, volstaat het ook hier op te merken dat zulke besmetting niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). Het risico dat verzoeker aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat hij in het geval van een terugkeer naar zijn land wordt blootgesteld aan een virus waarvoor er geen gepaste behandeling bestaat, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Nog daargelaten het hypothetische karakter van zijn bewering dat hij in El Salvador zal worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting met het coronavirus, toont verzoeker verder niet aan dat hij aldaar geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat hij om die reden aan een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou worden onderworpen. Verzoeker brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem – in de hypothese dat hij besmet zou raken met het virus – op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk zou worden geweigerd.

In de mate dat verzoeker zich de vraag stelt of hij ten tijde van deze crisis in de mogelijkheid zal zijn om een job te vinden, benadrukt de Raad dat uit niets blijkt dat hij, gezien zijn persoonlijke omstandigheden, geen werk zou mogen uitoefenen in El Salvador. Het antwoord op de vraag zal dan eerder afhangen van de economische omstandigheden in het land van herkomst en de inspanningen van de betrokkene.

Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker, indien hij zou terugkeren naar El Salvador, door een menselijk handelen op intentionele en gerichte wijze in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

4.7. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker bij terugkeer naar El Salvador zou worden vervolgd of geïdoleerd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus Situation Sécuritaire, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd; noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hem in het verzoekschrift

aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

6. De Raad stelt vast dat verwerende partij bij aanvullende nota van 20 januari 2021 de beschikbare landeninformatie heeft geactualiseerd. Verzoekers betoog dat de informatie verouderd is, is dan niet langer dienstig.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en was hij in de mogelijkheid zich te laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES